

BEETHOVEN

Scoborând căteșitrei de pe motocicletă, începuse crepusculul să-și topească bo-rangicul în heleșteele nopții și muntele pe care ne aflam părea ridicat în fundul unui mâl secular. Eram ca niște fantastici exploratori ai unei alpii de ocean intercontinental, conturile se urzeau cu întunericul crescând și formele noastre pierdute păreau țesute într-un covor imens, cu chenare de stele și ciucuri de argint. Ivirea lunii ne desluși pe platoul din munte, ca pe niște scafandri. Nichelul strălucea încovoiat la ghidon, spintecat la furci, rotund la ochii monștruoși de con trunchiat ai lanternelor.

Hotărâți să facem aici un popas până la ziuă, puserăm jos sacii strânși în curele pe umeri, scoaserăm cufărul din chingile lui de pe ataș, și în zece minute interiorul nostru de dormit era confortabil mobilat cu păaturi întinse. Pentru eventualele neplăceri ale nopții purtam cu noi două revolvere automate: le spânzurarăm în brad. Făcuserăm toată iarna exerciții de precizare în capetele unui stângen de lemne, pentru mânuirea fără greș a puștilor noastre de buzunar și, siguri de noi, ne puteam odihni liniștiți în durata călătoriei noastre, prin toate adăposturile provizorii, de piatră, de vegetație și pământ, pe care natura le-a predestinat fiarelor și oamenilor liberi. Dumnezeu așa a întocmit viața, ca să îți aperi singur și bucuria, și durerea, cu îndârjire și bravură, fără să te mâhnești dacă ora începută cu zâmbete și cântec se va isprăvi cu luptă și sânge.

Cina fu servită caldă la o lampă de spirit solidificat și băurăm pe piscuri laptele vacii de baltă, adus de noi de la patru sute de kilometri, rece, într-un urci-or de sticlă impresurat cu gol științific.

Dintr-un sac deosebit scoaserăm un aparat de radio cu trei lămpi, acumulatorul de patru volți și bateria anodică și îndreptarăm lanterna electrică a motocicletei către postul nostru de radiofonie. Erau orele nouă și treizeci seara și toate stațiile de emisiune ale Europei funcționau. Puserăm lămpile în suportul lor și întinserăm antena între doi molizi deasupra aparatelor. Ne slujeam de o antenă întocmită de noi: un disc de formă poligonală, lucrată ca un păienjenis și care primea emisiunile fie perpendiculară în pânza ei atârnată ca oglinda, fie orizontal în margini, așezată ca un tavan. Dintr-un metru de sârmă, înfipt în iarbă cu o andrea, improvizarăm ceea ce în electricitate se cheamă linia pământului, elementul feminin, care împerechează în toată biologia, fizica și chimia, un element adiacent și completiv. Curentul activ al văzduhu-

lui trebuie logodit cu electricitatea pasivă a planetei, pentru ca în hora și în îmbrățișarea lor să nască scânteia, mișcarea, sunetul și lumina.

În cei doi poli, pozitiv și negativ, ai bateriei de acumulatori, legarăm două fire, care conduc două electricități la aparat. De pozitivul și negativul bateriei uscate în-lănțuirăm cu alte două fire placa lămpii detectoare. Din creștetele Carpaților daci ne închinaram mentalmente încă o dată în memoria inventatorului american, a căruia lampă, proiectil delicat menit să dărâme barierele agresive ale statelor și să asocieze în prietenie și speranță cumplitele eforturi omenești, întrece valoarea tuturor monumentelor literare, zidite între ipoteză și deșertăciune.

– Gata?

– Gata!

Lanternă motocicletă fu stinsă și învârtirăm încet un condensator, apoi al doilea. Un șuierat lung, sporit treptat și apoi degradat până la sunetul unui contrabas. Un șuierat paralel, încrucișă din al doilea condensator, șuieratul redus. Punctul de întâlnire în ton amorțit al celor două stridențe descoperă stația emitentă, cu vibrațiile căreia se întâlnește un punct al antenei. O deplasare de un centimetru a pipăitului răzimat pe ceasornicul lămpii și apărură orchestra... Ne găseam la Viena! Cel puțin două sute de instrumente, conduse de cel puțin două sute de muzicanți. Scoaserăm casca de la urechi și adăugarăm aparatului o pâlnie răsunătoare, care sporește cântecul și reproduce orchestra integral.

Ascultam, culcați pe pături și mușchi. Cânta pădurea, muntele cânta. Vocea Celui din Eternitate umbla printre brazi, ca odinioară pe munții Sinaiului și Măslinilor. Era fantoma miraculoasă a cântecului universal, un astru nevăzut de glasuri și ecouri. Cine a cutezat să spuie că rugăciunea omului nu merge până la Dumnezeu? *Eroica* lui Beethoven ne venea din Viena în Carpați și trecea mai departe și mai sus. O auzeau păsările, îngerii și continentele. O ascultau balena, șarpele african, girafa și hipopotamul, care poate că au în stare firească aparatul nostru, îngropat în preștiința muțeniei și tăcerii lor. O auzea Altair, o auzea Alderbaran.

De la stâni, lătratul catifelat al câinilor lui Decebal aducea impondera[bila] lor în simfonia zeului surd și unanim.